

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, březen 2007 (č.37)

„Vy, kdož jdete kolem, pohleďte a vizte, zdali je bolest, jako bolest má.“

Pieta Jirkovská

Svátky v březnu:

7.3. Perpetua a Felicita, mučednice

8.3. Jan z Boha, zakladatel ošetrovatelského řádu Milosrdných bratří

9.3. Františka Římská, mučednice

17.3. Patrik, patron Irska

19.3. Josef, snoubenec Panny Marie a pěstoun Páně

26.3. Zvěstování Páně (přeložená slavnost z 25.3.)

Pozvánky na březen:

* Od března začíná **klub pro děti** na faře v Jirkově se zábavným i poučným programem. Každý čtvrtek 16:00-17:00 hodin.

* Každý pátek po mši svaté, která je v kostele (17:00), je možno se připojit k pobožnosti **Křížové cesty**. Tato pobožnost je církví zvláště doporučována v současné Postní době. Ve Strupčicích je vždy před nedělní mší (11:30 hod).

* **Jarní prázdniny** mohou děti a mládež strávit na tradičním společném „táboře“ s chomutovskými mladými. Tentokrát budeme hosty na faře v Srbské Kamenici (oblast Lužických hor a skal Českého Švýcarska). Pobyt bude 12.3.-15.3. Je třeba mít s sebou spacák. Ostatní zajištěno. Bude se hodně chodit do přírody. (Je lepší mít rezervní obuv.) Cena: 400 Kč. Hlaste se u faráře v Jirkově (tel.474659460) nebo v Chomutově.

* Na **Květnově** budu sloužit mši v sobotu 17.3. ve 14:00 hod. Můžu vzít 4 lidi s sebou. (Mše je tam i 1.sobotu v měsíci, jezdí kněží z Chomutova)

Stalo se v únoru:

Pokřtěni byli: Soňa Agáta Skalická, Izabela Rajzová, Martin Sivák

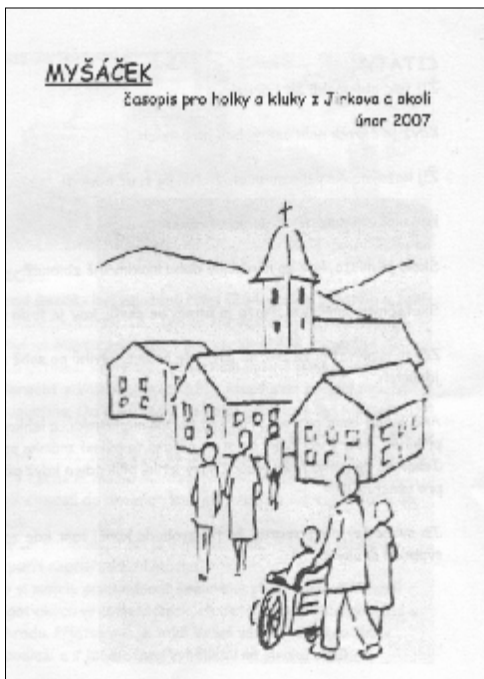
Pohřeb měli: Jana Turčíková, Vlasta Svobodová

Příprava na křest při Velikonoční vigili: příprava na křest vrcholí pro tyto mladé lidi: Naděžda Solčániová, Jan Solčáni, Michaela Hošková, Helena Gorolová. Prosíme, modlete se za naše katechumeny!

Návštěva u dómského kaplana v Opavě - P.Petra Keraka, našeho bývalého praktikanta, se uskutečnila během mé dovolené na Moravě. Někdy se tam vydáme na pouť.

P.Mirek

POZVÁNKA NA LETNÍ „TÁBOR“. Pobyt pro děti se bude konat na faře v Jeníkově, - v termínu: 23.7.-30.7.2007.

Bližší info v novém dětském časopisku Myšáček, který (si) vydávají samy děti. Časopis si můžete objednat u katechetek nebo faráře. Je zdarma.

Vikariátní setkání kněží se v únoru konalo v **Litvínově**. Zde jsme popřáli ke svátku P. Oldřicha Vinduškovi, litvínovskému děkanu. Mše byla sloužena v gotické kapli, jež je dnes součástí fary. Přivítali jsme rovněž otce biskupa Pavla a jeho sekretáře P.Davídka.

Z promluvy otce biskupa: Postní doba je dobou nejenom „nějakých“ sebezáporů, nějakého odříkání, které je samozřejmě důležité a potřebné. **Sebezápor**, půst, to je vytvořit, ve svém srdci prostor pro Boha, vyklidit to harampádí, vyhnat temnoty ze svého srdce, aby tam mohlo vstoupit světlo. Při obřadu Popelce se říká

„**obraťte se** a čiňte pokání“. Papež připomíná, že obrácení je „**uvědomit si, že člověk není architektem věčného života**“, ale může jej přijmout jako dar od Boha. Pán Ježíš říká - „beze mne nemůžete dělat nic“. Terezie z Avily říkala: „já bez Boha jsem nic, ale s Bohem jsem Velmoc“. Radostně a pokorně se svěřit do Boží ruky. To je obrácení.

Postní předsevzetí

Jak se stalo, že arciděkana Hockewanzela málem zastřelili

(úsměvný příběh ze života slavného kněze z Horní Police u České Lípy)

Široko daleko bylo známo, že Hockewanzel je velmi štědrým hostitelem a že je vášnivě oddán hře v karty, neměl nikdy nedostatek hostů, kteří dovedli nejenom vychutnat jeho víno, nýbrž neodmítli vzít mu ani peníze z kapsy. K nejčastějším jeho hostům náležel vrchní a jeho písař.

V posledním čase hrál s oběma velmi neúspěšně a rozhodl se proto, že se hry v karty nadobro odřekne. „Hra je hřích,” pravil svému kaplanovi, s nímž seděl po požitém obědě u stolu. „A pamatuj si krásné přísloví: Cesta hřichu jest sice zpočátku cestou zelenými palouky, její pokračování je však

nebezpečenstvím, její konec nocí a hrůzou; prohraješ svých pár haléřů s nejlepšími svými přáteli. Včera obehral mě vrchní zase o osmačtyřicet krejcarů – a to je skoro každodenně. Kam to má vést? Kam jinam, nežli do té noci a hrůzy. Nebudu proto již nikdy více hrát; a přijdou-li ještě jednou ti dva, tak jim to krátce a dobře povím, rozumíš?” „Rozumíš mi?” křiknul na svého kaplana ještě jednou kvičivým hlasem a udeřil prudce do stolu, až sklenice vzlétly zděšeně do výše. „Tak si to pamatuj!”

„Vždyť přece proti tomu nic nenamítám!” odpověděl kaplan klidným tónem. „A kdybys i něco namítal, nic bys na věci nezměnil. Nebudu už nikdy hrát a přijdou-li ještě jednou ti dva – – –” „Přicházejí!” zvolal v tom kaplan a ukazoval prstem z okna. Hockewanzel skutečně spatřil vrchního s jeho písařem přicházet přímo k domovním dveřím. „Na mou duši – jdou! Víš co,” pravil pak po krátkém přemýšlení, „dnes jsem příliš rozčilen, řeknu jim to jindy, v dobrém. Půjdu mezitím naproti do sálu a ty jim povíš, že nejsem doma.” Přitom se vzchopil, aby provedl svůj úmysl, avšak pozdě. Bylo slyšet hlas vrchního v předsíni. Vběhnul by jim do cesty. Rozhlédl se zoufale po pokoji. Pojednou ho napadla spásonosná myšlenka schovat se rychle do skříně s archivem. Opatrně za sebou zavřel dveře. Byl také nejvyšší čas, neboť v témže okamžiku vstoupil i vrchní. „Dobrý den,” volal po svém zvyku hlučným hlasem. „Kdepak je jeho veledůstojnost, pan arciděkan?”

„Odjel,” odpověděl kaplan a potměšile zamrkal na skřín s archivem. „Proklet totiž hru v karty na všechny časy a současně učinil slib bolestné panně Marii na Svaté hoře u Příbrami. Je už na cestě, aby se kál ze svých hříchů.” „Pane na nebi, ten umí lhát,” hučel Hockewanzel ve své tmavé skříně. Vrchní zprvu vytřeštil oči, hned se však vpravil do situace a odpověděl, když

Václav Hocke

nejprve usednul do staromódního křesla: „Vzdal se tedy hry? Jak se to krásně hodí: já taky. Přišel jsem právě kvůli tomu, abych o tom pana arciděkana vyrozuměl. Jako náhradu za to jsem si předsevzal, že založím spolek svobodných střelců a že ho také pozvu. Střílení do terčů je zajisté ušlechtilější zába-va nežli hloupá hra v karty, při níž dřepí se po celé hodiny u stolu, ničí se zdraví a prohrávají se ke všemu ještě i peníze.” „Nemáš pravdu,” hučel Hockewanzel. „Střílíme tedy,” pokračoval úředník, „volnou rukou na vzdálenost padesáti kroků z bambitky nebo karabiny. Nemýlím-li se, má pan arciděkan také nějakou zbraň?” „Tam nad postelí,” odpověděl kaplan. „Opravdu! Nádherná karabina! Je nabita?”

„Zajisté, a ve stole jsou náboje.” „To je nádherné! Pak můžeme provést ihned zkoušku,” pokračoval vrchní a sejmul karabinu se stěny. „Zaplať pán Bůh,” myslil si Hockewanzel, „teď snad už přece půjdou.” „Skvělé! Nádherné!” opakoval úředník. „Ve stole je také křída. Podívejte se, tou namaluji zde na skříň terč – tak – a do jeho středu tento bod!” „Ježíš – Maria,” řekl si Hockewanzel a zbledl na smrt. „Jestli trefí terč, projde kulka přímo mojí hlavou. Rodičko Boží, snad ho nenechá střílet,” dodal a myslel přitom na kaplana. Zaslechnul, jak vrchní odstoupil na několik kroků a natáhl kohoutek. Jeho úzkost dostoupila vrcholu. Marně čekal, že kaplan uchopí vrchního za ruku. Nikdo se ani nepohnul, aby zachránil jeho ohrožený život. „Jedna,” velel teď úředník, „dva –” „Pro Krista pána, nestřílejte, vždyť je tu člověk,” dal se teď Hockewanzel ze všech sil do křiku, vylezl ze skříně a třásl se po celém těle.

Vzpomínka na tento hrozný okamžik to byla, která ho dnes tak ukrutně trápi-la. Stále se mu v uších ozývala výsměšná otázka vrchního, jestli se snad právě nevrací ze svého pokání na Svaté hoře.

Kvůli tomu chtěl pryč, aby se mezi jinými lidmi rozptýlil a aby se aspoň pro dnešek vrchnímu a jeho písaři vyhnul. Zanedlouho seděl na svém jednoduchém, zelenou plachtou pokrytém vozíčku a Seff řídil podle jeho pokynů ušlechtilé spřežení po příkré stráni nahoru k Bukovině, k usedlosti svého bratra.

O samotě si pak Hockewanzel zafilozofoval: Milý Bože! Můj život visel je-nom na slabé niti. Kde bych teď byl, kdyby mne nezachránila moje duchapří-tomnost? Kaplan by mne dal klidně zastřelit. Ano, ano. Takoví jsou všichni. Myslím, že kdyby jednou došlo mezi faráři k betlémskému vraždění a všich-ni faráři a také několik těch málo arciděkanů by bylo jednoho dne postříleno, že by neskanula z očí kaplanů ani jediná slza, nýbrž naopak. A co se týče střílení do terče, tu nechť si jen pan vrchní uvede takový spolek v život, mne do něj nedostane. To budu přece raději hrát v karty nebo něco podobného, při čemž nemohu být tak snadno zastřelen...”

z knihy A.Nittel, Geschichte vom Hockewanzel, zkráceno

24. březen – Světový den pro život

Připomínáme si den úcty k životu od početí až do přirozené smrti. Znamená to ochranu počatého, nenarozeného života dětí, které jsou ohrožovány už v lůně matky a stejně tak odmítání jakékoliv manipulace vedoucí k euthanasii – předčasnému, nepřirozenému ukončení života člověka starého, nemocného nebo různě postiženého.

Hnutí pro život ČR nám připomíná, že před padesáti lety, v době komunistické svévole, byl přijat zločinný potratový zákon. Stalo se tak po vzoru Moskvy, stejně jako v ostatních východoevropských zemích ovládaných Sovětským svazem. Existence tak zvráceného zla po dobu 50ti let znamená jeho hluboké zakořenění v celé společnosti. U nás to představuje přes 3 miliony zabitých dětí. Vydali jsme se tak na cestu kultury smrti a dnes jsme společnost vymírající, společnost bez dětí a tím i bez budoucnosti, jak to nazval kdysi Jan Pavel II.

Situace však nikdy není beznadějná, pokud si uvědomíme vlastní odpovědnost, odmítneme lhostejnost. K probuzení svědomí se pořádají nyní už tradiční **Pochody pro život** a mnoho dalších aktivit a to nejen u nás, ale i po celém světě.

V Portugalsku v Lisabonu se uskutečnil pochod 28. ledna. Ve Washingtonu se konal již 34. americký pochod 22. ledna s více než

sto tisíci účastníků. 21. leden vyhlásil prezident Bush za Národní den posvátnosti lidského života a vyzval Američany k podpoře ochrany nenarozených dětí a zdůraznil hodnotu lidského života ve všech jeho formách.

Protože bezohledný potratový zákon nadále umožňuje denně usmrtit 70 nenarozených dětí, uskuteční se i u nás 24.3.2007 akce na podporu života: Kající mše sv. v chrámu sv. Jiljí v Praze s následným Pochodem pro život na Staroměstské náměstí. Každý z nás se může připojit duchovně.

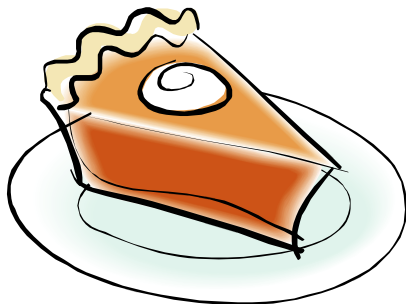
Jan Andrea Schmidt ze Švýcarska, je osmnáctiletý chlapec, od narození postižený, ale díky rodičům a bratrovi, může být opatrován doma. Slyší a čte, ale nemluví a vzhledem ke svalové slabosti prstů nemůže psát. V říjnu se ale stal „malý zázrak“: když mu maminka podepřela ruku, mohl náhle ukazovákem slabě stisknout klávesy počítače. A bez přemýšlení, hned a zcela bez chyby napsal tento svůj „Žalm“: Dobrá, potěšující zpráva- to je Evangelium!

+ Mé srdce se těší na slovo Boží! + Dobré poselství od Boha – se dostalo na zem – prostřednictvím Ježíše Krista. + Má radost stoupá k nebi – a moje duše jásá! + Postižení – to není důvod k zoufalství! + Postižení – to není trest od Boha! + Postižení – to je velmi bolestivá zkušenost. + Bůh vidí člověka s jeho postižením, – miluje ho i s ním. + Bůh se smiluje nad člověkem postiženým! + Postižený je velmi milovaný syn či dcera Boha, – dítě nebeského Otce. + Život postiženého člověka se stává zkouškou pro lidi v jeho okolí...+ mají lásku – mají přátelství – mají věrnost + mají trpělivost? + Trvalý vztah potřebuje tyto vlastnosti! + Trvalý vztah chápe člověka postiženého jako své vlastní obohacení. + Nový svět – to je svět vzájemného pochopení, + je to svět svobody a podpory schopností, + je to svět důvěry. + Ztracení ceny slabých, znamená ponížení postižených. + Já věřím, že Bůh vrátí postiženým jejich hodnotu i jejich místo ve společnosti lidí, + proto chválím Boha a děkuji mu + za jeho léčivého Ducha + a za jeho lásku. + Amen.“

/Překlad M. Gregorová./

SMYSL POSTU

Začínáme postní dobu. Součástí tohoto období přípravy na velikonoce je i půst od jídla (oblíbeného). K tomu přinášíme zamýšlení kardinála Špidlíka:

1. Když se postíš

Proč se vlastně lidé postí? Otcové církve zdůrazňují, že člověka o ráj připravila nestřídmost, touha jíst zakázané ovoce. Tomu se může rozumět jenom obrazně, a proto z toho plyne i obrazně závěr pro duchovní život. Zbytek ráje zde na zemi je srdce člověka, které je naplněno čistými a krásnými myšlenkami. Ale ty všechny uletí v tom okamžiku, když ulpíme na dobrém jídle. Sv. Jan Klimak nešetří vtípem, když se posmívá „tlustým ptákům, kteří už vzlétnout do výšky nemohou“, nebo když odůvodňuje nedostatek modlitby u lidí příliš sytých tím, že páry z břicha stoupají do hlavy a zatemní ji takovým mrakem, že ho světlo Ducha svatého nepronikne. Jsme omezení. Zájem o jednu věc umenšuje pozornost na druhou. Při jídle ovšem myslím na hmotné věci, proto pozornost pro duchovní poselství uniká. Proto je půst návrat do ráje tak, aby byl ve středu pozorností sám Bůh.

2. Posly asketů a světců

U asketů se vyskytovaly druhy postu až fakírského rázu. Podle životopisu sv. Pachonia jedli mniši černý tvrdý chléb, pečený obyčejně jednou do roka, který se namácel ve vodě. Někteří dávali do těsta popel, aby

bylo jídlo trpké. Neužívali ani oleje, ani masa, trochu zeleniny nevařili, jedli ji syrovou. Někdy byli bez jídla i více dní. Sv. Petr z Alkantary jídal až po třech nebo čtyřech dnech. O Sv. Františku z Assisi se čte, že se rozhodl nejíst po čtyřicet dní. Ku konci prý vzal kousek chleba jenom proto, aby si nena-mlouval, že dokázal totéž, co Kristus Pán. Co máme soudit o těchto postních výkonech? Odmysleme si nejdříve zprávy nezaručené. Není také radno porovnávat náš způsob života s jídelním lístkem v Horním Egyptě. I dnes žasneme nad tím, jak málo někteří beduíni jedí, a přece jsou silní a zdraví. A přece sv. Tomáš Akvinský připouští, že by bylo pro většinu lidí hříšné, kdyby napodobili doslovně posty, o kterých čtou v životopisech svatých. Je proto třeba umět najít v jídle správnou míru. To je míra postu pro všechny závazná.

3. Pravidla zdrženlivosti v jídle

Asketické příručky tu zdůrazňují především tři základní pravdy: 1) Správnost jednání se posuzuje podle cíle, kterého chceme dosáhnout, 2) cíl jídla je tělesné zdraví a síla k práci, 3) tělo samo však má být v takovém stavu, aby sloužilo duši, její spásě a tedy i modlitbě. Lidový výrok zní jednodušeji: **Nežijeme proto, abychom jedli, ale jíme, abychom žili.**“ Náš život je křesťanský a jídlo musí být ve shodě s tím. Teoreticky by mělo platit: v zdravém těle zdravý duch. Skutečný život však není tak ideálně harmonický. Vyskytne-li se situace taková, že máme dát jednomu přednost před druhým, pak je rozhodně správné a dobré dát přednost duchu a umrtvit tělo. Duch pak má vždycky ukázat, že tělem vládne. Říkává se, že vychovaný člověk dělá u stolu vždy dojem, jako by ho mohli kdykoli odvolat. Pro toho, kdo si z lásky k Bohu při každém jídle maličkosti odepře, se půst stává „modlitbou těla“.

připravil P.Mirek

Během dovolené na Moravě jsem také oddával (v poslední předpostní sobotu) jednoho z civiláků, kteří jsme pracovali na opravách kostelů krátce po převratu, kdy se ještě dalo dělat mnoho věcí svépomocí... Svatba byla na Hané (obec Laškov). Slávkovi známí z Hané nám také opravovali střechu a okapy na jirkovské faře.

P.Mirek

VELIKONOČNÍ VTIP

Apokryf ze zasedání Velerady:

Jeruzalém, Velký pátek 30(?) po Kr.

Kaifáš: Josefe, tys půjčil těm galilejským svou vlastní hrobku?!

Josef Arimatejský: No jo, půjčil? ? Ale jenom na víkend!

Svědomy společnosti

Vždyť i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha. On nás zachránil.. (Tit 3,3)

Ve Francii zemřel nedávno **Abbé Pierre**. Abbé Pierre byl považován za svědomí společnosti. Nezajímala ho levice ani pravice. Zajímali ho nuzáci. Po dlouhá léta byl zdaleka nejpopulárnějším Francouzem. Politici a intelektuálové mu na žebříčku sahalí sotva po paty, herci a zpěváci po pás. Teprve sportovci jako Yanick Noah či Zinedine Zidane ho zastínili, ale to až v době, kdy z vlastního rozhodnutí na těchto seznamech už figurovat nechtěl. Jmenoval se Henri Groues, což většina jeho spoluobčanů nevěděla. Sotva však média oznámila, že v pondělí 22. ledna 2007 ve věku 94 let zemřel abbé Pierre, zasáhla celou Francii vlna smutku.

Do povědomí veřejnosti se zapsal v létě 1949 na člena Národního shromáždění neobvyklým činem. Na dveře jeho domku na pařížském předměstí zabuší bývalý trestanec a galejník, soused Georges, jenž kvůli životní mizerii chce spáchat sebevraždu. "Nemohu ti dát nic, poněvadž už nemůžeš o nic přijít, toužíš-li po smrti. Naopak tvoje pomoc by mohla zachránit další podobně zoufalé lidi," odpoví mu po vyslechnutí příběhu. Z Georgese se tak stává jeho společník, pár měsíců nato Groues zakládá a svým poslaneckým platem zajišťuje chod prvního útulku pojmenovaného **Emauzy** - podle evangelia sv. Lukáše.

Dnes jich existuje po celém světě na 350, z toho 110 ve Francii. Přijímají bývalé vězně, alkoholiky, žebráky, prostitutky, bezdomovce a dlouhodobě nezaměstnané pod jedinou podmínkou - že **budou pracovat**, a to nejen pro svou obživu.

Abbé Pierre se narodil v početné a bohaté rodině. V 15 letech během poutě do Říma při modlitbě v Assisi zažil nepopsatelné rozjitření. O jeho spirituální životní cestě je rozhodnuto. Vzdává se svého dědického podílu ve prospěch charity, vystuduje jezuitskou kolej v Lyonu a vstoupí mezi františkány. Křehké zdraví ho sice donutí řád opustit, jak ale sám tvrdí: "Poslání pomáhat s láskou a pochopením bližním jsem se tím nezřekl."

Ironií osudu mu neustálé zdravotní potíže zachránil život za okupace. Tehdy vstoupí do odboje, vyrábí falešné doklady a pomáhá židovským rodinám v útěku ze země. Kvůli těžkému záskrtu je naštěstí hospitalizován těsně předtím, než pro něj na základě udání přijede gestapo. Po válce ho generál de Gaulle za zásluhy jmenuje hlavním kurátem námořnictva a do roku 1951

PARADOX

Dnes máme větší domy a menší rodiny
Víc vymožeností, ale míň času
Máme víc titulů, ale míň zdravého rozumu
Víc vědomostí, ale míň soudnosti.
Máme víc odborníků, ale také víc problémů
Víc zdravotníků, ale méně starostlivosti

Utrácíme příliš bezstarostně
Smějeme se málo
Jezdíme rychle
Zlobíme se brzy
Udobřujeme pozdě
Čteme málo
Televizi sledujeme hodně
A modlíme se velmi zřídká.

Znásobili jsme naše majetky,
Ale zredukovali naše hodnoty
Mluvíme mnoho, milujeme málo
A podvádíme příliš často
Učíme se jak vydělat na živobytí
Ale ne jak žít
Přidali jsme roky životu, ale ne život
rokům
Máme vyšší budovy, ale nižší charaktery
Širší dálnice, ale užší obzory
Myslíme víc, ale máme míň
Kupujeme víc, těšíme se z toho míň.

Cestujeme na měsíc a zpět,
Ale máme problém přejít přes ulici navštívit sousedy
Dobýváme venkovní vesmír
Ale vnitřní ne
Rozbili jsme atom
Ale ne naše předsudky

Přeseme víc, učíme se míň,
Plánujeme víc, dokončujeme míň
Naučili jsme se pospíchat, ale ne čekat,
Máme vyšší platy, ale nižší morálku

Vytvořili jsme víc počítačů pro víc informací
A abychom vytvořili víc kopií
Ale méně komunikujeme.

Máme vyšší kvantitu
Ale nižší kvalitu
Tohle je čas rychlého stravování a pomalého trávení
Vysokých mužů a nízkých charakterů
Víc volného času a méně zábavy...
Víc druhů jídla...ale méně výživy
Dva platy...ale víc rozvodů
Krásnější domy...ale neúplné rodiny

Proto navrhuji, že tak jako dnes, nenechávej nic na zvláštní příležitost,
Protože každý den, který žiješ je zvláštní příležitost
Vyhleďavej vědomosti, víc čti, sed' na verandě
A obdivuj výhled bez toho, aby si věnoval pozornost svým potřebám
Buď víc času se svojí rodinou a přáteli,
jez oblíbená jídla
A navštěvuj místa, které máš rád
Život je řetěz radostných momentů,
Není jen o přežití
Používej svoje křišťálové poháry,
Nešetři nejlepším parfémem
A použij ho kdykoliv budeš chtít.
Odstraň ze svého slovníku fráze jako „někdy jindy“ a „příště“
Napiš ten dopis, který jsi chtěl napsat „někdy jindy“

Řekni svojí rodině a přátelům
Jak moc je máš rád
Neodkládej nic, co přináší smích
A radost do tvého života.
Každý den, každá hodina, každá minuta je výjimečná
A ty nevíš, jestli není třeba tvoje poslední.

Brokoffové a jejich sakrální sochařské dílo

Jan Brokoff, známý také jako Johann Brokoff (narozen r.1652 na Slovensku ve Spišské Sobotě), byl významným barokním sochařem a řezbářem. Zhotovil např. sochu Jana Nepomuckého na Karlově mostě v Praze, v místě, kde byl vhozen do vody (obr.) a jež je poutním místem mnoha svatojánských ctitelů.

Jan Brokoff zhotovil vícero soch svatého Jana Nepomuckého; i u nás v Jirkově a v Chomutově. V Jirkově vytvořil také sochu Panny Marie Bolestné - Pietu, jež stojí nyní u kostela (viz obr.-titulní strana). Jan vytvořil mnoho dalších světských uměleckých děl na zámcích Červený hrádek, Libochovice a Klášterec n.O.

Rodina Brokoffů byla vedle Matyáše Brauna nejvýznamnější sochařskou dílnou v barokních Čechách.

Starší ze synů sochařů - **Michal Jan Josef Brokoff**, se narodil r. 1686 v Klášterci nad Ohří. Ve svých pracích vytvořil jakýsi mezistupeň mezi kamenickým stylem práce otce a uměním svého mladšího bratra Ferdinanda. Jan měl své sochy méně prostorové, středmější a strnulejší. Jan se uplatnil při tvorbě několika sousoší Karlova mostu: Křest Krista (1706) a socha sv. Josefa. Dále vytvořil sochy českých patronů v Děčíně, sochu sv. Ludmily na Vyšehradě a další práce.

V letech 1687 a 1688 měl Jan Brokoff svou sochařskou dílnu na Červeném hrádku a zde se mu narodil syn **Ferdinand Mamián Brokoff** (na obr.). V jirkovském děkanském kostele byl pokřtěn. Dosáhl největší slávy. Vytvářel dynamické postavy s přirozeně rozevlátými šaty. Měl oblibu v exotických postavách, např. socha Turka v Sousoší trinitářů a sv. Ivana je jedna z nejznámějších postav Karlova mostu. Mimo Prahy tvořil hojně ve Wroclawi (katedrála) a ve Vídni (kostel sv. Karla Boromejského). Podílel se na výzdobě zámku v nedalekém Duchcově.

Jan Brokoff měl se svou ženou Alžbětou čtyři děti - kromě již zmíněných dvou „sochařů“, ještě dceru Annu Eleonoru a syna Antonína Šebestiána. Ten se stal dvorním básníkem na Vídeňském dvoře.

připravil P.Mirek

NEJTĚŽŠÍ STRÁNKY BIBLE **Zenon Ziolkowski**

Autor se narodil v Polsku. Po studiích v Polsku a v Římě se specializuje na archeologii Starého Zákona. Na základě četných setkání se čtenáři, vybral přední polský bibliista více než osmdesát otázek, které jsou v souvislosti s biblickými texty nejčastěji pokládány - Potíže s prvotní biblickou historií - Kde byl Ráj? - Vysoký věk patriarchů - Nebezpečnost archy úmluvy - Duch jako holubice - Mluvili cizími jazyky - Antikrist, a další.

Ukázka: Tajemství šeolu

Tato otázka nás uvádí do jednoho z nejhlubších tajemství dějin spásy. Smrt byla pro Hebrejce — podobně jako pro všechny starověké národy — koncem pozemského života, neznamenala však přerušeni existence. Tělo se ovšem rozpadlo v prach, ale „něco“ z člověka smrti nepodléhalo. Všelidské přesvědčení, že zemřelý „byl připojen k otcům“, představovalo jeden z výrazů víry v nesmrtelnost. Společné byly i obrazy místa onoho pobytu a představy o podmínkách posmrtné existence. Hebrejský šeol, řecký Hádés, římské Infernum — to je tatáž skutečnost, podaná příslušnými termíny každého jazyka, kterým odpovídá České slovo „peklo“ nebo „propast“. Označovaly podzemní krajinu smrti, zemi, odkud není návratu, odloučení od živých, úplné osamění. Podobně jako mnoho jiných národů považoval také Izrael existenci zemřelých za „stínovou“, zbavenou nejmenšího projevu působení. Hebrejci si představovali šeol jako místo shromáždění takových stínů, které se nachází pod nejhlubšími propastmi světa (srov. Job 26,5), kde vládne naprostá temnota, kde se nemluví o Boží milosti a věrnosti, vůbec nic nepřipomíná Jahveho (srov. Žl 6,6; 88,12). Toto přesvědčení uzavřel král Chizkiáš ve své modlitbě, když je předložil Bohu jako argument, aby ho zachránil od smrti: „Vždyť podsvětí nevzdává ti chválu, smrt tě nedovele chválit, ti, kdo sestoupili do jámy. Živý, jenom živý, vzdá ti chválu jako já dnes, otec seznámí s tvou věrností své syny“ (Iz 38,18n)... Izaiáš přímo tvrdil, že „spravedlivý... dosáhne pokoje“ (Iz 57,1-2). O několik století později vyjádřil totéž hebrejský mudrc: „V očích nemoudrých vypadali jako mrtví, v jejich skonu se spatřovala záhuba, v jejich odchodu od nás jejich zánik. Oni však jsou v pokoji“ (Mdr 3,2-3). Tento rozdílný osud jedněch i druhých představuje Kristus v podobenství. Boháč v pekle (řec. „v podsvětí“) zakouší muka a vidí Lazara v Abrahámově náručí — mezi nimi je velká propast, kterou nemůže nikdo překročit.

(dokončení v knize)

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

Tajenka: moravský svatý, patron Vídně a Varšavy

1. OPUŠTĚNOST
2. KLÁŠTER U BRNA
3. DVORANA
4. JIDÁŠOVA ZRADA-ZA KOLIK STŘÍBRNÝCH?
5. MALÁ IVA (I=Ý)
6. 3X ZAKOKRHAL ...
7. PLOUTVONOŽCI
8. „SEVERŠTÍ SKŘÍTICI“
9. PŘENOSNÉ TELEFONY
10. VES U JERUZALÉMA (Lk 24,13)
11. MOBILNÍ POČÍTAČ
12. ODPLATA ZA VINU (množ.)
13. NEVOLNICTVÍ

(NÁPOVĚDA : LVOUNI, ELFÍCI, NEUBUCH)

autor: Jana Jermilová

Test: Postní doba

1. Jak se jmenovala hora, na které byl Pán Ježíš ukřižován?

A) Sinaj B) Kalvárie C) Karmel

2. Za co Jidáš Pána Ježíše zradil?

A) za 85 zlatých B) za 30 stříbrných C) za hrnec čočky

3. Kde Pána Ježíše vojáci zatkli?

A) v zahradě Getsemanské B) ve večeradle C) v Chrámě

4. Jak se jmenovala žena, která při křížové cestě Ježíšovi pomohla?

A) Veronika B) Kateřina C) Magdaléna

Poznáš postavy Starého zákona? Who is who? _____

„Byl nejmladším synem svého otce. Když byl spolu se svými bratry v Egyptě, aby si vyprosili od mladého faraónova správce obilí, nechal tento správce vložit do jeho pytle stříbrnou číši. Pak byla samozřejmě tato číše „objevena“ a egyptský správce rozhodl, aby tento nejmladší bratr byl jeho otrokem. Nakonec však všechno dobře dopadlo.“

(viz též 1.kniha Mojžíšova)

Doplňovčka: svatý
Klement Maria Hofbauer
Test: IB 2B 3A 4A TAJEM-
NÁ POSTAVA: Benjamín

Laické sdružení svatého Dominika v Jirkově P. Jakub Zemek OP - „Vatikánský špión“

Ze vzpomínek jeho spoluvězně z Mírova a Leopoldova P. Víta Tajovského, opata premonstrátského řádu: Otec Jakub byl člověk neobyčejně veselý. Nikdy nepodléhal nějakému poráženeckému myšlení. Naopak z něj vyzařovala taková jasnost, hluboká víra a pevné přesvědčení, že všechno je dobré, protože jsme nezklamali ani církev ani Boha. Jakub byl ve vězení velmi oblíben pro svou krásnou povahu. Uměl okamžitě navázat kontakt, ale přitom zůstával velmi pevný ve svých zásadách ....

Z dopisu Krajskému soudu v Brně. (1976) Podepsaný Zemek ...byl odsouzen 24.9.1948 k trestu 18 let ztráty svobody ... Od počátku považoval tento trest za nespravedlivý, proces za vykonstruovaný, proto se také odvolal...

V roce 1957 přišel do věznice v Leopoldově právník z Brna a řekl mu: „My, právníci z Brna, přezkoumáváme rozsudky, v nichž mohla být porušena socialistická zákonnost. A Váš tam patří na prvním místě.“ Po podrobném výslechu sdělil, že do 14 dnů musí být doma, protože je vše naprosto jasné. Ale nestalo se nic a Zemek se vrátil domů až na amnestii roku 1960. Později vyšly najevo věci, které jasně ukázaly, že tresty byly nadiktovány „shora“ a výpovědi proti mně byly u některých „kompliců“ vynuceny nehumánními metodami. Dokonce předseda senátu se mne zeptal: „Co jste dělal 12 let ve vězení, když jste se nedopustil ani policejního přestupku?“

J.Zemek: „Měl jsem celkem pestrý život. Učil jsem na školách, jezdil na misie, pak jsem byl po delší dobu s mnohými spolubratry izolován od lidí a když jsem se po dvanácti letech vrátil domů, mohl jsem se sv. Pavlem říci, že jsem pracoval, abych nebyl nikomu z vás na obtíž, když jsem vám hlásal Boží evangelium. Jsem důvěrně seznámen s bídou i dostatkem a na nic si nenáříkám. – Po létech jsem zase mohl přistoupit k oltáři. I za to je třeba děkovat, že ještě smím stát před Bohem a smím mu sloužit...“

Knížka „Vatikánský špión“ vznikla z přepisu autentických magnetofonových nahrávek, které pořídil P. Tomáš Bahounek OP. Ten k tomu podotýká: Otec Jakub měl původně železné zdraví, ale dlouhá léta věznění mu je podlomila. Když se mu přitížilo, zavolali jsme mu kněze a ten povídá - co je s tebou Jakube? „Ale, člověče, umírám. Potřeboval bych podat svátosti.“ Co bys umíral, Jakube? „Jo, fakt, umírám.“ Když přijal svátosti, Otec Jakub vydechl a zesnul. Byl to takový svatý všedního dne. Uměl se dívat s klidem i smrti do tváře a dělat vtipy k povzbuzení těch, kdo jsme byli kolem a třásli se o něj strachy.“ P.Jakub Zemek OP se narodil 13.6.1914 ve Vlčnově a zemřel 26.6.1989.Měl dvě oblíbené citace: Pane Bože, přijmi mě, jaký jsem, a udělej mě takového, jakým bych měl být. A z Následování Krista : Žij tak, jako bys měl brzy umřít, ale plánuj tak, jako bys měl žít věčně.(sestra Zdislava)

Historické zastaveníčko

O Pyšné, německy **Stolzenhahn** máme první zmínku již z roku 1383, kdy patřila k hradu **Nový Žeberk**. V tomto roce byly hrady Starý i Nový Žeberk prodány Otou z Bergova Těmovi z Koldic. Roku 1454 koupil panství Žeberk Albert Konipas, aby tak rozšířil své panství Červený hrádek. Tak se Pyšná dostala k červenohrádeckému panství, u něhož zůstala, kromě krátké přestávky koncem 16. století, až do r. 1850. Po třicetileté válce se jsou ve vsi uváděny 4 pusté selské usedlosti a 5 pustých chalup.

V širším okolí Pyšné se těžily rudy. Roku 1835 požádal Josef Gunzel z Pyšné o přidělení důlních měr na **stříbrné rudy** pod ochranným jménem "Jeronýmův stříbrný důl" v tzv. Karolinině údolí pod Jedlovou horou. O něco výnosnějším bylo dobývání **železné rudy**, následně zpracovávané v železárnách ve Vysoké Peci.

V polovině 19. století měla Pyšná 195 obyvatel. Lidé se zde živili **zemědělstvím**, pěstovalo se hlavně žito, oves, brambory a píce, značný význam měl chov dobytka. Ve zdejších lesích se také těžilo **dřevo** - měkké pro papírenský průmysl a na palivo, bukové se dopravovalo do vnitrozemí pro potřeby kolářů. V zimě místní obyvatelé vyráběli hračky a jiné dřevěné výrobky.

Dnes je Pyšná oblíbeným rekreačním místem pro svůj zimní sportovní areál s vleky a sjezdovkami. Kaple uprostřed vsi je vzorně udržována. Církevně (matriky, křty, atd.) spadá Pyšná pod farnost Boleboř.

podle Z. Binterové

citát na březem

„Ve svých bádáních jsem nejen nenalezl protiklady mezi vírou a vědou, ale naopak - táhly mě vždy k Bohu“

(C. Heymans, belgický fyziolog, nositel Nobelovy ceny)

